

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 8. studenoga 2006.

Kršćanin ivi s Kristom i u Kristu i iz njega crpi svu svoju snagu

Draga braćo i sestre,

u prošloj katehezi, prije petnaest dana, nastojao sam naznačiti bitne crte iz biografije apostola Pavla. Vidjeli smo kako mu je susret s Kristom na putu za Damask doslovno preokrenuoivot. Krist je postao razlog njegovog ivota i duboka motivacija svega njegovog apostolskog djelovanja. U svojim pismima, nakon Bojeg imena, koje se pojavljuje više od 500 puta, ime koje se najčešće spominje upravo je ime Kristovo (380 puta). Stoga je vano da budemo svjesni koliko Isus Krist moe utjecati na ivot čovjeka, pa i na sam naš ivot. Ustvari, Krist Isus je vrhunac povijesti spasenja, a time i stvarna točka razdjelnica u dijalogu s ostalim religijama.

Gledajući Pavla, mogli bismo tako uobličiti temeljno pitanje: kako dolazi do susreta ljudskog bića s Kristom? I u čemu se sastoji odnos koji iz toga proizlazi? Odgovor što ga je Pavao dao moe se shvatiti u dva koraka. Na prvom mjestu, Pavao nam pomae da shvatimo posvema temeljnu i nezamjenjivu vrijednost vjere. Evo što piše u Poslanici Rimljanima: "Smatramo zaista da se čovjek opravdava vjerom bez djela Zakona" (3,28). A tako i u Poslanici Galaćanima: "Čovjek se ne opravdava po djelima Zakona, nego vjerom u Isusa Krista. Zato i mi u Krista Isusa povjerovasmoda se opravdamo po vjeri u Krista, a ne po djelima Zakona jer se po djelima Zakona nitko neće opravdati" (2,16). "Opravdati se" znači postati pravedni, to jest biti prihvaćeni od milosrdne pravednosti Boje, te ući u zajedništvo s Njime, pa tako moći i uspostaviti mnogo autentičniji odnos sa svom svojom braćom, i to na temelju potpunog praštanja naših grijeha. Pavao doista sasvim jasno kae da to ivotno stanje ne ovisi o našim dobrim djelima, nego o samoj Bojoj milosti: "Opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu" (*Rim 3,24*).

Ovim riječima sveti Pavao izriče temeljni sadržaj svoga obraćenja, novi smjer svoga života koji je posljedica njegova susreta s uskrsnim Kristom. Pavao prije svoga obraćenja nije bio čovjek koji bi se udaljavao od Boga ili od njegova Zakona. Naprotiv, bio je vjeran obdravatelj te je do fanatizma obdravao Zakon. U svjetlu susreta s Kristom shvatio je, međutim, da je time nastojao na prvo mjesto postaviti sebe samoga, svoju pravednost, te da je sa svom tom pravednošću ivio samo za sebe. Shvatio je da je neophodno potreban novi smjer njegova života. A taj novi smjer nalazimo izražen u njegovim riječima: "ivim, ali ne više ja, nego ivi u meni Krist" (*Gal 2,20*). Pavao, tako, ne ivi više za sebe, za svoju vlastitu pravednost. Ivi od Krista i s Kristom: dajući sebe sama, ne više nastojeći staviti na prvo mjesto sebe samoga. To je nova pravednost, novi smjer što nam ga je Gospodin dao, što nam ga je vjera dala. Pred Kristovim kriem, tim krajnjim izrazom njegova samodarivanja, nema nikoga tko bi mogao samoga sebe uznositi, svoju pravednost učinjenu vlastitim silama i za sebe samoga! Na drugom mjestu Pavao, ponavljajući Jeremijinu misao, objašnjava ovu misao govoreći: "Tko se hvali, u Gospodinu neka se hvali" (*1 Kor 1,31 = Jer 9,22-23*); ili: "A ja, Boe sačuvaj da bih se ičim ponosio osim kriem Gospodina našega Isusa Krista po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu" (*Gal 6,14*).

Razmišljajući o tome što znači opravdanje ne po djelima, nego vjerom, stigli smo i do drugog čimbenika koji određuje kršćanski identitet što ga je Pavao opisao vlastitim životom. Kršćanski identitet koji se sastoji upravo od dva elementa: ovo ne traži sebe same, nego primati se od Krista i darovati se s Kristom, te tako osobno sudjelovati na životu samoga Krista, sve do uranjanja u Njega i preuzimanja dijela na njegovoj smrti i na njegovu životu. O tome Pavao piše u Poslanici Rimljanima: "U smrt smo njegovu kršteni ... s njime smo ukopani ... s njime srasli ... Tako i vi: smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu!" (*Rim 6,3.4.5.11*). Upravo je ovaj posljednji izričaj simptomatičan: za Pavla, zapravo, nije dovoljno reći da su kršćani krštenici ili vjernici; njemu je također vano reći da su kršćani "u Kristu Isusu" (usp. i *Rim 8,1.2.39; 12,5; 16,3.7.10; 1 Kor 1,2.3* itd.). Koji puta on zamjenjuje pojmove pa kaže: "Krist je u nama/vama" (*Rim 8,10; 2 Kor 13,5*) ili "u meni" (*Gal 2,20*). Ovo međusobno proimanje Krista i kršćanina, karakteristično za Pavlov nauk, dopunjuje njegov govor o vjeri. Vjera, doista, premda nas intimno združuje s Kristom, ističe i razliku između nas i Njega. No, prema Pavlu, kršćaninov život ima i značajku koju bismo mogli nazvati "mističnom", ukoliko podrazumijeva poistovjećivanje nas s Kristom i Krista s nama. U tom smislu, apostol čak opisuje i naše patnje kao "patnje Kristove u nama" (*2 Kor 1,5*), tako da mi "uvijek umiranje Isusovo u tijelu pronosimo da se i život Isusov očituje u našem smrtnom tijelu" (*2 Kor 4,10*).

Sve ovo moramo uključiti u svoj svakodnevni život slijedeći primjer Pavla koji je uvijek ivio time se nadahnjujući. S jedne strane, vjera nas mora zadržati u trajnom stavu poniznosti pred Bogom, čak klanjanja pred Njim i davanja hvale Njemu. Zapravo, to što mi jesmo kao kršćani, zahvaljujemo samo Njemu i Njegovoj milosti. Jer ništa i nitko ne može zauzeti Njegovo mjesto, potrebno je da ničim drugom niti ikom drugom ne odajemo čast koju odajemo Njemu. Nikakav idol ne smije zagaditi naš duhovni svijet, jer ćemo inače, umjesto da uivamo u zadobivenoj slobodi, pasti u neki oblik poniavajućeg ropstva. S druge strane, naše korjenito pripadanje Kristu i činjenica da "smo u

Njemu", mora nam uliti puno pouzdanje i neizmjernu radost. U konačnici, zapravo, moramo uskliknuti s Pavlom: "Ako je Bog za nas, tko će protiv nas?" (*Rim 8,31*). A odgovor je: ništa i nitko "neće nas moći rastaviti od ljubavi Boje u Kristu Isusu Gospodinu našem" (*Rim 8,39*). Naš kršćanski ivot, dakle, počiva na najčvršćoj i najsigurnijoj stijeni koja se moe zamisliti. Od nje crpimo svu svoju snagu, kako i piše ovaj apostol: "Sve mogu u Onome koji me jača" (*Fil 4,13*).

Pođimo stoga ususret svome ivotu, s njegovim radostima i s njegovim bolima, podrani ovim velikim mislima što nam ih Pavao daje. Prolazeći kroz to iskustvo moći ćemo shvatiti koliko je istine u onome što apostol piše: "Znam komu sam povjerovao i uvjeren sam da je on moćan poklad moj sačuvati za onaj Dan (*2 Tim 1,12*), dan našeg susreta s Kristom Suceom, Spasiteljem svijeta i Spasiteljem našim.

Pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom:

Radost mi je pozdraviti sve ovdje prisutne hrvatske hodočasnike! Braćo i sestre, promatrajući primjer ivota svetoga apostola Pavla, i mi prepoznamo ljubav i milosrđe Boje te mu zahvalimo svetim ivotom i potpunim predanjem. Hvaljen Isus i Marija!